

معماری گذشته، زیر ساخت معماری پایدار

رقیه کیخائی
کارشناسی معماری، پژوهشگر
roghaye.keykhaie@gmail.com

سید محمدمهدی میرممتاز
کارشناسی ارشد معماری، پژوهشگر
sm.mirmomtaz@gmail.com

چکیده

هماهنگی و سازگاری اقلیم با طبیعت و معماری از مواردی است که ذهن معمار ایرانی را به خود معطوف داشته است. معماری و شهرسازی ایرانی با در نظر گرفتن کلیه عوامل اقلیمی، فرهنگی، اجتماعی، توجه به رابطه انسان و محیط و مقیاس انسانی در شهر شکل گرفته و باعث ایجاد حس تعلق به محیط طبیعی و زندگی و حفظ محیط زیست بوده است. تعامل هر ساختمان با محیط طبیعی پیرامونش همواره مورد تأکید قرار گرفته و استفاده از انرژی پایدار، ساخت‌وساز با مدیریتی متعهد که بر مبنای اقلیم بوده و حداقل آسیب را به محیط وارد نماید.

امروزه مبحث انرژی و استفاده از آن در معماری و محدود بودن منابع طبیعی از جمله چالش‌های بحث‌برانگیز بوده و عدم توجه به این مسائل خصوصاً در مبحث شهرنشینی دنیای معاصر را با بحران مواجه نموده است. براین مبنای راه حل منطقی این باشد که در عین توجه به معماری سنتی و اصول آن در نتیجه رسیدن به معماری پایدار و ابلاغ پیام آن در صورت‌های هماهنگ با دیدگاه‌های امروز و استفاده از روش‌ها و دستاوردهای جدید، شکلی ویژه از تلفیق مؤلفه‌های پدیدآورنده عرضه گردد به گونه‌ای که به صورت مطلوب از عناصر زمانی استفاده شود. پژوهش حاضر با روش توصیفی - تحلیلی در پی آن است ضمن بررسی اجمالی معضلات بحران انرژی که منجر به بحران‌های شهری و زیست محیطی می‌گردد راهکارهایی در رسیدن به معماری پایدار و همسو با طبیعت و اقلیم ارائه و اصول معماری گذشته در دست‌یابی به انرژی پایدار این سرزمین را مورد مذاقه قرار دهد.

واژه‌های کلیدی: انرژی پایدار، معماری، معماری پایدار، آسایش حرارتی، اقلیم.